

Arrest

**nr. 163 910 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat J. DIBI loco advocaat D. ANDRIEN, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers vragen voor de tweede maal asiel aan.

Verzoekers' eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 60 839 van 2 mei 2011 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2. In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker, waarbij hem in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst opgemerkt dat in het kader van zijn eerste asielaanvraag en die van zijn echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hen werden geweigerd omdat het Commissariaat-generaal geen geloof hechtte aan de door hen aangehaalde vluchtmotieven, met name hun jarenlange sinds 1999 met Serviërs gekende veiligheidsproblemen, en omdat hun verklaringen omtrent hun beweerde discriminatie in Servië geenszins wisten te overtuigen, en wordt erop gewezen dat die motieven inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er wordt vervolgens vastgesteld dat wat de in hun eerste asielaanvraag reeds aangebrachte asielmotieven betreft, verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige appreciatie. Verzoekers actuele, bijkomende verklaringen in verband met zijn beweerde, reeds bij zijn eerste asielaanvraag aangehaalde problemen met Serviërs zijn allerminst van aard de in zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid te kenteren, aldus de commissaris-generaal die opmerkt dat die bijkomende verklaringen daarentegen zijn algemene geloofwaardigheid verder op de helling zetten. Gelet op het feit dat aan verzoekers beweerde problemen met Serviërs geen geloof wordt gehecht en verzoeker deze uitdrukkelijk koppelt aan de feiten die zijn vader zagezegd omwille van hem zijn overkomen, kan er, zo luidt de beslissing voorts, ook geen geloof worden gehecht aan de inhoud van het politierapport, bovendien geen origineel doch een kleurenkopie zo wordt vastgesteld, waar uitdrukkelijk in staat vermeld dat verzoekers vader die problemen zou gekend hebben omdat die personen op zoek waren naar hem om geld te ronselen voor de maffia. Ook aan deze feiten wordt dan ook niet het minste geloof gehecht, aldus de commissaris-generaal die stelt dat deze vaststellingen wederom uiterst nefast zijn voor verzoekers algemene geloofwaardigheid. Betreffende de gezondheidstoestand van verzoekers echtgenote D.H., thans verzoekster, wordt opgemerkt dat gelet op het feit dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde problemen die aan de oorsprong van de psychische problemen van zijn echtgenote liggen, uit niets blijkt dat haar medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming. Ten slotte heeft verzoeker, zo wordt hieraan toegevoegd, geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij en zijn echtgenote voor die medische problemen omwille van redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag geen gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg in Servië zoals verzoekers vrouw dit reeds voor hun komst naar België in 2010 deed. Volledigheidshalve wordt vervolgens opgemerkt dat verzoeker en zijn echtgenote voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dienen te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Wat voorts verzoekers bewering betreft dat de Servische autoriteiten onlangs de militaire dienstplicht hebben heringevoerd en zijn vrees dienaangaande oproepen te zullen worden omdat hij zijn dienstplicht nooit heeft vervuld, wordt erop gewezen dat de dienstplicht in Servië sinds december 2010 is afgeschaft. De wet werd van kracht op 1 januari 2011, aldus de commissaris-generaal die stelt dat verzoekers verklaring dan ook een blote bewering betreft zonder enige objectieve grondslag. Verder wordt opgemerkt dat eventuele problemen van discriminatie in Servië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan

aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan, zo wordt eraan toegevoegd, geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Daarnaast wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden, en dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten aanzien van verzoekers echtgenote, thans verzoekster, wordt opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zij, zijn echtgenote, niet in staat is te spreken waardoor haar actuele tweede asielaanvraag aldus aansluit bij dezelfde motieven die door verzoeker in het kader van diens tweede asielaanvraag werden uiteengezet. Vervolgens wordt verwezen naar de motivering van de weigeringsbeslissing die door het Commissariaat-generaal in hoofde van verzoeker werd genomen, wordt deze geciteerd, en wordt geoordeeld dat bijgevolg ten aanzien van verzoekster evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij beperken zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Verzoekers' huidige grief dat "ze kunnen geen passporten krijgen", waaruit volgens hen blijkt dat zij in Servië gediscrimineerd worden omdat ze Roma zijn, mist elke grondslag en alle ernst nu verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag zijn identiteitsboekje/identiteitskaart neerlegt, uitgegeven op 31 mei 2002, en uit verzoekers verklaringen blijkt dat ook verzoekster in Servië over een identiteitsboekje beschikte, uitgegeven op 7 juni 2004. Verzoeker legt daarnaast ook bij zijn huidige aanvraag zijn Servisch rijbewijs neer, uitgereikt op 13 januari 2006 te Mladenovac. Verzoekers' kritiek is derhalve geenszins ernstig.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekers naar deels als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde informatie omtrent o.a. mensenrechtenschendingen, de situatie van Roma en de werking van justitie en de administratie in Servië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielrelaas, te ontcrachten.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 februari 2016, stellen ze dat ze geen commentaar hebben. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 4 maart 2016 slechts stellen dat ze niets toe te voegen hebben, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 9 februari 2016 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat ze hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat ze deze grond tot verwerping niet betwisten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS